

புறநானூற்றில் சொல்லாளுமை

சு. சுஜா அ,*

அ தமிழ் இலக்கியத்துறை, சென்னைப் பல்கலைக்கழகம், சென்னை 600 005, தமிழ்நாடு, இந்தியா.

Rhetoric in Purananuru

S. Suja a,*

^a Department of Tamil Literature, University of Madras, Chennai- 600005, Tamil Nadu, India.

Corresponding Author:
kurinjipirai@gmail.com

Received : 26-02-2020
Accepted : 05-08-2020

ABSTRACT

The word has a history; The words by nature are telling history because the nature of the word and its mechanism of action are inherent in the nature of change. These changes have been periodically taken into preferred action beyond the memory of time and society. These changes involve the development of the language itself. The grandiloquence research on the glossary of diction or phraseology that has been taking place since the last century has set the stage for the endorsing of the myth and uniqueness of Tamil in the order of world languages. This article elucidates the linguistic richness of the epistles and the villanelle compositions based on the tenuous words found in the Purananuru, alone, one of the oldest literary works in Tamil.

Keywords: Purananuru, Tamil Literature, Tamil Language,

ஆசிரியர் குறிப்பு

முனைவர் சு. சுஜா இவர் சென்னைப் பல்கலைக்கழகத் தமிழ் இலக்கியத்துறையில் முதுமுனைவர் பட்டம் மேற்கொண்டுவருகிறார். ஆழ்ந்த சங்க இலக்கிய ஈடுபாடும் புலமையும் கொண்டவர். கனடாவில் நடைபெற்ற தமிழியல் மாநாட்டில் (Tamil Studies conference 2014) கலந்துகொண்டு கட்டுரை வழங்கியுள்ளார். மேலும் நாற்பதுக்கும் மேற்பட்ட ஆய்வுக் கட்டுரைகளையும் எழுதியுள்ளார். 'தமிழ்த் தொகுப்பு மரபு - எட்டுத்தொகைப் பனுவல்கள்', 'சங்கப் பனுவல்கள்: தொகுப்பு மரபு - திணைமரபு', 'தமிழியல்: மொழியும் வெளியும்' ஆகிய நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார்.

முன்னுரை

ஒரு இனத்தின் வளர்ச்சியை அளவிட்டுக்காட்டும் அடையாளமாக மொழிக்கருவி செயல்படுகிறது. சூழல், காலம் ஆகிய காரணிகளுக்கு ஏற்ப வளர்ச்சியும் மாற்றமும் அடைவது மொழியின் தனித்துவம்மிக்க அடையாளச்சிறப்பாகவும் உள்ளது. இலக்கியத்தின்

பொருள்புலப்பாடு நடையழகு, சொற்செறிவு முதலான மொழிதல் திறன்களால் ஒரு மொழி தனிச்சிறப்பையும் பெறுகின்றது. உலகச் செவ்வியலிலக்கிய மரபில் சங்க இலக்கியங்கள் தமிழ் மொழி, இனத்தின் தனிச்சிறப்புமிகுந்த பண்பாட்டுப் பதிவுப் பெட்டகமாக அமைவதே இதற்குத் தகுந்த சான்று. சங்க இலக்கியங்கள் என்று பகுத்துரைக்கப்படுகின்ற பதினெட்டு நூல்களும் தன்னளவில் ஏதேனும் ஒரு சிறப்பினைப் பெற்றுத் திகழ்கின்றன. கருத்தியல் முறையிலும், எடுத்துரைப்பு முறையிலும் பல புதிய செய்திகளையும் தனித்தன்மையையும் கொண்ட நூலாகப் புறநானூறு உள்ளது. மேலும் சொல்லாட்சித் திறத்திலும் கவனப்படுத்தப்படவேண்டிய முக்கியமான பிரதியாகப் புறநானூறு இருக்கிறது.

புறநானூற்றின் சொற்கோவை

தனித்துவம் மிகுந்த சொற்கள் ஆயிரத்து ஐநூற்றுக்கும் மேற்பட்டவை புறநானூற்றில் மட்டுமே இடம்பெற்றிருப்பதைச் சங்க இலக்கியச் சொல்லடைவு மூலம் நாம் அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது (Madhayan, 2007). புறநானூற்றின் சொற்கோவைத் தனித்துவம் குறித்து மாதையன் தனது சொல்லடைவில் விளக்குவதும் இங்கு நினைக்கத்தக்கது. இந்தக் கட்டுரை புறநானூற்றில் மட்டுமே இடம்பெற்றுள்ள சில சொற்களை அடிப்படையாகக் கொண்டமைகின்றது. தமிழ் மொழியின் செவ்வியல் இலக்கியச் சொல்வளத்தினை அடையாளம் காட்டும் சிறு முயற்சியாகவும் இலக்கியப் பயில்வில் நமது கவனங்களிலிருந்து விலகிச் சென்றுவிடுகின்ற சொற் பதிவுகளை மொழியியல் ஆய்வுகள் வழியாக நமது ஓர்மைவெளிகளுக்குள் கொண்டுவரவேண்டும் என்ற கருத்தையும் இக்கட்டுரை முன்வைக்கின்றது. புறநானூற்றில் மட்டுமே இடம்பெற்றுள்ள தெரிந்தெடுத்த சொற்கள் இங்கு ஆய்விற்கு உட்படுத்தப்பட்டுள்ளன. அவற்றை நமது வசதி கருதி கீழ்க்கண்டவாறு பகுத்துக்கொள்ளலாம்.

- பொருள் மாற்றமடைந்த சொற்கள்,
- பொருள் மாறாமல் புழக்கத்தில் வழங்கப்பட்டுவரும் சொற்கள்,
- அரிய கலைச்சொற்கள்.

காலத்திற்கேற்பத் தன்னை மாற்றித் தகவமைத்துக்கொண்டு வாழும் மொழியாக வளர்ந்தும் வருகின்ற மொழிகளுள் ஒன்றான தமிழ் மொழியிலும் சில சொற்கள் உலக வழக்கை இழந்து பயன்பாட்டிலிருந்து மறைந்துவிட்டன. பண்பாட்டு மோதல்கள், தொழில்நுட்ப வளர்ச்சி, மக்களின் வாழ்வியல் தேவைகள் முதலான சமூகக் காரணிகள் இதனைப் பின்னின்று செயல்படுத்தும் ஊக்கிகளாக உள்ளன. ஆனால் சில சொற்கள் வழக்கொழியாமல் பொருள்மட்டும் மாற்றம் பெற்று வாழ்ந்துவருகின்றன. சில சொற்கள் பயன்பாட்டுத் தேவைகளுக்கு ஏற்பப் புதிதாக உருவாக்கம் பெறுகின்றன. அதன்படி புறநானூற்றில் மட்டுமே இடம்பெற்றுள்ள தெரிவுசெய்யப்பட்ட சொற்கள் சிலவற்றைப் பற்றிய பதிவினை இனிக் காணலாம் (Vaiyapurippillai, 2009; Thomas Lehmann and Thomas Malten, 1993).

பொருள் மாறாமல் வழக்கத்தில் வழங்கப்பட்டுவரும் சொற்கள்

சில சொற்கள் கால மாற்றத்தின் போதும் எந்த மாற்றமும் இன்றி தொடர்ச்சியாகப் பயன்பாட்டில் இருந்து வருகின்றன. அத்தகைய சொற்கள் சிலவற்றை நாம் புறநானூற்றில் அடையாளம் காட்ட முடியும். பரிசம், பணையம், பட்டினி ஆகிய சொற்கள் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகால வரலாற்றில் எந்த மாற்றமும் இல்லாமல் பயணித்துவருவதைப் புறநானூற்றின் மூலம் புரிந்துகொள்ளமுடியும். இன்றும் அறுபடாத வழக்கோடு இச்சொற்கள் சமூகத்தில் அதன் இருப்பைப் பதிவு செய்துவருவது கவனிக்கத் தக்கது.

பரிசம்

இச்சொல் புறநானூற்றின் 343ஆம் பாடலில் இடம்பெற்றுள்ளது. 'கலந்தந்த பொற்பரிசம் கழித் தோணியாற் கரை சேர்க்குந்து' (புறம்.343:5) என்ற வரிகளில் மரக்கலங்களில் கொண்டுவரப்பட்ட பொன்னாலான பரிசுப் பொருட்கள் உப்பங்கழித் தோணிகளால் கரை சேர்க்கப்பட்டது பற்றிப் பாடியுள்ளார் பரணர். தோணிகளால் கரைசேர்க்கப்பட்ட சிறந்த பொருட்களைப் பணிந்துவந்து கொடுத்தாலும் தகுதிக்கு ஒப்பாதவர்களை இவள் மணந்துகொள்ள மாட்டாள் என்பது அடுத்த வரியின் பொருள் தொடர்ச்சி. முற்காலத்தில் மணமகளை மணம்பேசுவதற்கு மகன்வீட்டார் மணமகளுக்கு அளிக்கின்ற பொருட்களைப் பரிசம் (பரிசம் போடுதல்) என்று வழங்கும் வழக்கு உண்டு. இப்பாடலின் முதலிரு வரிகளைப் பார்க்கும்போது பரிசம் என்ற சொல் பரிசுப்பொருளையும் அடுத்த அடிகளை இணைத்துப் பொருள் கொள்ளும்போது பெண்ணை மணம்பேசுவதற்கு அளிக்கப்படும் பரிசுக்கு அச்சொல் பயன்பட்டதையும் இந்த வழக்கிற்கான முதல் எழுத்துப் பதிவாகப் புறநானூறு இருப்பதையும் நாம் அறிய முடிகின்றது.

பணையம்

மேற்குறிப்பிட்ட சொல்போலவே பணையம் என்ற சொல்லும் இன்றும் நமது வழக்கத்தில் இருந்துவருகின்ற சொல். ஏதேனும் தேவைகளுக்காக ஒரு பொருளைப் பெற, அல்லது ஒரு செயல் நிகழ்வதற்கு ஈடாக வைக்கப்பட்டோ பெற்றுக்கொள்ளப்பட்டோ தேவையுடைய பொருளையோ செயலையோ செய்து கொள்வதற்கு ஒரு கருவிப் பொருளைப் பயன்படுத்துவர். அதனை ஈடாகப் பெறும் பொருள்/ செயல் என்று வழங்குவர். வேற்று மொழியினர் கலப்பாலும் அவர்களது சமூக ஊடாட்டத்தின் காரணமாகவும் இன்று இச்சொல்லுக்கு இணையாக 'அடகு' என்ற சொல் வழங்கப்பட்டுவருகின்றது. இச்சொல்லுக்கு நேரான பொருளில் 'ஈடு' என்ற சொல் இன்றும் தென்மாவட்டங்களில் வழக்கில் உள்ளது. இந்தப் பணையம் என்ற சொல் சங்க இலக்கியங்களுள் புறநானூற்றில் மட்டுமே 316ஆம் பாடலில் இடம்பெற்றுள்ளது.

நெருநை வந்த விருந்திற்கு மற்றுத்தன்

இரும்புடைப் பழுவாள் வைத்தனன்; இன்றிக்

கருங்கோட்டுச் சீறியாழ் பணையம் (புறம்.316:5-7)

இப்பாடலில் ஒரு பாணன் மற்றொரு பாணனை ஆற்றுப்படுத்துகிறான். இப்பாடலின் மூன்று வரிகளையும் ஒருங்கே பொருள்கொள்ளும்போது, நேற்று வந்த விருந்தினர்களுக்காகத் தன்னுடைய இரும்பு வாளைப் பாட்டுடைத் தலைவன் பணையமாக வைத்ததை அறிந்துகொள்ளமுடிகின்றது.

பட்டினி

உணவு உண்ணாமல் இருக்கும் நிலையினைப் பட்டினி என்ற சொல்லால் இன்றும் நாம் குறிக்கின்றோம். இந்தச் சொல் புறநானூற்றில் மட்டுமே இடம்பெற்றுள்ள சொல்; 2381 பாடல்களுள் ஒரே ஒரு இடத்தில் மட்டுமே பயின்று வந்துள்ள அரிய சொல். வறுமையின் காரணமாகப் புலவர்கள் புரவலர்களை நாடிச்சென்று பாடிப் பரிசில் பெற்றது பற்றிய குறிப்புகள் இலக்கியங்களுள் பரவலாக இடம்பெற்றுள்ளன. உணவு இருந்தும் அதனை எடுத்துக்கொள்ளாத நிலை சங்க இலக்கியத்தில் பல பாடல்களில் குறிக்கப்பட்டுள்ளது. குறிப்பாகத் தலைவி வீட்டின் செழுமை தலைவன் வீட்டின் வறுமை முதலானவை பற்றிக் குறிக்கும்போது மேற்குறிப்பிட்ட நிலையை 'உண்ணாள்' என்றே புலவர்கள் பதிவு செய்கின்றனர். ஆனால், புறநானூற்றில் கல்லாடனார் தலையாலங் கானத்துச் செருவென்ற பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைப் பாடிய 371ஆம் பாடலில் தன்னைப் புரக்கும் புரவலர் இல்லாமல் பசியால் வாடிய பொருநன் பாண்டியனிடம் தன் நிலையைக் கூறும்போது தான் பட்டினியாக இருந்ததை, 'மரந்தலைச் சேர்ந்து பட்டினி வைகி' (புறம்.371:2)என்று கூறுவதாகப் பாடுகிறார்.

வளாகம்

'உண்பது நாழி உடுப்பவை இரண்டு' (புறம்.189) என்ற பாடல் பரவலாக அறியப்பட்ட புறநானூற்றுப் பாடல்களுள் ஒன்று. இந்தப் பாடலில்தான், 'தெண்கடல் வளாகம்' என்ற சொற்றொடர் இடம்பெற்றுள்ளது. இன்று 'கேம்பஸ்' என்று வழங்கப்படும் பொருண்மையில் வளாகம் என்ற சொல் இப்பாடலில் இடம்பெறுகிறது. தெண்கடல் - தெளிந்த கடல், வளாகம் - வளைந்த அகம்/ இடம், சூழப்பட்ட பகுதி. இன்று 'கேம்பஸ்' என்ற வழங்கப்படும் பொருண்மைக்கு இணையான தமிழ்ச்சொல்லாக வளாகம் என்ற சொல்லினைப் புறநானூற்றில் மதுரைக் கணக்காயனார் மகனார் நக்கீரனார் இப்பாடலில் கையாண்டுள்ளார்.

பொருள் மாற்றமடைந்த சொற்கள்

மொழி வரலாற்றில் பல சொற்கள் முன்பு வழங்கப்பட்ட பொருளோடு சேர்த்து வேறு பொருண்மைகளையும் தனதாக்கிக்கொள்வதுண்டு. மேலும் பல சொற்கள் புதிய பொருண்மைகளில் வழங்கப்படுவதுண்டு. அப்படிப் பொருள் மாற்றம் அடைந்த சொல்லாக சீப்பு என்ற சொல் இங்கு எடுத்துக்காட்டப்படுகிறது.

நாம் அன்றாட வாழ்வில் பயன்படுத்தும் ஒரு சொல்லாக சீப்பு உள்ளது. இச்சொல் புறநானூற்றில் ஒரு இடத்தில் மட்டுமே பயின்று வந்துள்ளது. பரிபாடலிலும் இச்சொல்

'மலரின் மலிர்கால் சீப்பு இன்னு' (பரி.8:54)' என்று மலர் மணம் வீசுதல் என்ற பொருண்மையில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. போருக்காக முற்றுகை இடப்பட்டிருந்த கோட்டைக் கதவுகள் பார்ப்பனன் ஒருவனின் தூதுரைக்குப் பின்னர் முற்றுகை நீக்கப்பட்ட செய்தியை இப்பாடலில் புலவர் பாடுகின்றார். 'ஏணியும் சீப்பும் மாற்றி' என்ற இந்த வரிகளில் கோட்டைக் கதவின் தாழ்ப்பாள் அல்லது நாரங்கியைக் குறிக்கச் சீப்பு என்ற சொல் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. கதவு, தாழ்ப்பாள் குறித்து ஒட்டுமொத்த சங்க இலக்கியங்களிலும் விரிவான பதிவுகள் இடம்பெற்றுள்ளன. ஆனால் இந்தப் பாடலில் தாழ்ப்பாளைக் குறிப்பதாக இடம்பெற்றுள்ள இச்சொல் இன்று ஒப்பனை செய்வதற்குரிய பொருள்களுள் ஒன்றாக உள்ளது. இன்றைய பொருள் வழக்கோடு ஒப்பிடும்போது சொற்களின் பொருள் மாற்றங்கள் வியப்பிற்குரியதாக உள்ளன.

அரிய சொற்கள்

தளம்பு

சோழன் இலவந்திகைப் பள்ளி துஞ்சிய நலங்கிள்ளி சேட்சென்னி பாடப்பட்டுள்ள புறநானூற்றின் 61ஆம் பாடலில் மருத நில அழகு எடுத்துக்காட்டப்படுகிறது. மருதநிலப்பெண்கள் வயல் வெளிகளில் களைநீக்கும் காட்சியும் அவர்களது அரிசிச் சோறு உணவும் பாடலுள் இடம்பெறுகின்றன. அரிசிச் சோற்றோடு அவர்கள் வாளை மீனைச் சேர்த்து உண்ணுகின்றனர். அந்த வாளை மீன்கள் வயல்களில் தளம்பு என்கிற சேறுகுத்தியினால் துண்டாக்கப்பட்டதாகப் புலவர் பாடுகிறார். மருத நில மக்களின் உழவுக் கருவிகளில் ஒன்றாக இருந்த தளம்பு பற்றிய குறிப்பினை இந்தப் பாடல் மூலம் நாம் அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. சங்க இலக்கியத்துள் இருநூற்று ஐம்பதுக்கும் மேற்பட்ட மருதநிலப்பாடல்களும் இவை தவிர வருணனைகளாகவும் சில பாடல்கள் உள்ளன. அவற்றுள் இடம்பெறாத ஒரு சொல் புறநானூற்றில் மட்டும் இடம்பெற்றிருப்பது சிறப்புக்குரியது.

தாலம்

நெய்யில் கடலையை வறுத்து அதனைச் சோற்றோடு சேர்த்துச் சமைத்து உணவளித்துப் பின்னர் பாத்திரங்கள் கழுவுவதைப் பற்றிக் கபிலர் புறநானூற்றின் 120ஆம் பாடலில் குறிப்பிட்டுள்ளார். கோய், மிடா முதலான பல புழங்குபொருள்களைப் பற்றிய குறிப்புகள் சங்க இலக்கியத்தில் காணப்படுகின்றன. ஆனால் தாலம் என்ற சொல் புதிய சொல்லாகப் புறநானூற்றில் மட்டுமே இடம்பெற்றுள்ளது. மேலும் 'தாலம் பூசல் மேவா' என்று உணவு சமைத்த பாத்திரத்தைக் கழுவும் செயலைக் கம்பர் குறிப்பிடுகிறார். இந்த வேலையைப் புறநானூற்றில் கம்பர் குறிப்பிடுவது போலவே 'பாத்திரம் பூசுதல்' என்று கூறும் வழக்கு இன்றும் தென்மாவட்டங்களில் இருந்துவருகின்றது.

தமிழகம்

தமிழ்மொழி பேசும் மக்கள் வாழும் நிலப்பகுதியைத் தமிழகம் என்று இன்று நாம் அடையாளப் படுத்துகின்றோம். ஆனால் இச்சொல் இரண்டாயிரம் ஆண்டுகால வரலாற்றைத் தனக்குள்ளே கொண்டிருக்கின்றது என்பதை நாம் புறநானூற்றுப் பாடல் ஒன்றின் மூலம் (புறம்.168) அறிந்துகொள்ள முடிகின்றது. ஒட்டுமொத்த சங்க இலகியங்களுள் இந்த ஒரே இடத்தில் மட்டுமே இச்சொல் இடம்பெறுகிறது. குதிரை மலைக்குத் தலைவனான பிட்டங்கொற்றனைப் பாடிய கருவூர்க் கதப்பிள்ளைச் சாத்தனார் (168:18) தமிழகம் என்ற இச்சொல்லைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். தமிழகம் என்ற நிலப்பகுதி முழுவதும் கேட்கும்படியாக பிட்டங்கொற்றனது புகழை நடுவுநிலை தவறாத நாவுடையவர்கள் பாடுவார்கள் என்று கூறும்போது அவர் இச்சொல்லைக் கையாள்கின்றார்.

செய்யுள்

உரைநடை என்கிற வசனமல்லாத பாடல் சார்ந்த யாப்பினைச் செய்யுள் என்று நாம் கூறுகின்றோம். இந்தச் சொல்லும் புறநானூற்றுப் புலவர்களால் மட்டுமே குறிப்பிடப்பட்டுள்ள அரிய சொல்லாகும். புறநானூற்றின் இரண்டு பாடல்களில் இச்சொல் பயன்கொள்ளப்பட்டுள்ளது (புறம்.53, 202). செய்யுளைச் செறிவாகப் பாடும் வல்லமை உடையவராகக் கபிலரைக் குறிப்பிடும்போது பொருந்தில் இளங்கீரனார் *செய்யுள்* என்ற சொல்லைத் தனது பாடலில் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார் (53:11). மற்றொரு பாடலில் (202:12) புகழ்மிக்க செய்யுள் இயற்றுபவராகக் கழாத்தலையாரைக் கூறும் இடத்தில் கபிலர் செய்யுள் என்ற சொல்லைப் பயன்படுத்தியுள்ளார். வேறு எந்தத் தொகை இலக்கியத்திலும் செய்யுள் என்ற சொல் இடம்பெறாது புறநானூற்றில் மட்டுமே இடம்பெற்றிருப்பது அதன் சிறப்புக்கு ஒரு சான்று.

செயற்கை

குளமுற்றத்துத் துஞ்சிய கிள்ளிவளவனைப் பாடிய வெள்ளைக்குடி நாகனாரின் பாடலில் (35:28) செயற்கை என்ற சொல் இடம்பெற்றுள்ளது. சங்க இலக்கியத்தினுள் இயற்கை என்ற சொல் சுமார் 13 இடங்களில் அகநானூறு தொடங்கி மலைபடுகடாம் வரைப் பரவலாக இடம்பெற்றுள்ளது. இயற்கை என்ற சொல்லுக்கு எதிர்ப் பொருளுடைய சொல்லாகவே செயற்கை என்ற சொல்லைப் புறநானூறு பதிவு செய்கிறது. 'இயற்கையல்லன செயற்கையில் தோன்றினும்' என்று இயல்பாக அன்றி மனித முயற்சியால் நிகழ்வனவற்றைச் செயற்கை என்று கூறியுள்ளார். மழை பொழியாது போனாலும் இயற்கையான காரணங்களாலன்றி செயற்கையால் விளைச்சல் குறைந்தாலும் இந்த உலகம் அரசரைப் பழிக்கும் என்று இச்சொல்லைத் திறம்படக் கையாண்டுள்ளார் புலவர்.

புற்கை, எம்மோன், கூத்தர்

எளிமையான உணவுகளைக் குறிக்க புற்கை என்ற சொல் புறநானூற்றில் 2 இடங்களில் (புறம்.64:7, 84:1) பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. தனக்கு உரிமையுடைய தலைவனை என்ஐ என்று குறிப்பிடும் வழக்கு சங்க இலக்கியத்தில் உள்ளது. அதனோடு சேர்த்து எம்மோன் (புறம்.157:) என்ற வழக்கும் புறநானூற்றில் இடம்பெற்றுள்ளது. நுமர் என்ற முன்னிலைப் பன்மைச் சொல்லுக்கு இணையான எமர் என்ற தன்மைப் பன்மையைப் போல இச்சொல் வழக்கு புறத்தில் இடம்பெற்றுள்ளது.

மேலும், ஆடல் பாடல்களில் வல்லவர்களைக் குறிக்கக் கூத்தர் (புறம்.28:13) என்ற சொல்லைப் புறநானூற்றில் உறையூர் முதுகண்ணன் சாத்தனார் பயன்படுத்தியுள்ளார். ஆனால் கூத்தரைக் குறிப்பதற்குப் பிற சங்கப் புலவர்கள் கோடியர் என்ற சொல்லையே கையாண்டுள்ளனர். இச்சொல் சுமார் 16 இடங்களில் சங்க இலக்கியங்களுள் பயின்று வந்துள்ளது. கூத்தராற்றுப்படை என்று வழங்கப்படும் புறநானூற்றிலும் இச்சொல் இடம்பெறவில்லை என்பது கவனிக்கத்தக்கது.

பார்வைத்திறன் இல்லாதவர்களைக் குறிக்கச் சிதடு (புறம்.28), சிதடன் (புறம்.73:7), என்ற சொல்லாடல்கள் புறநானூற்றில் இடம்பெறுகின்றன. வில் ஏந்திய பாலை நிலம் வாழ் வீரர்களை எயினர்கள் என்று அடையாளப்படுத்துகிறோம். அத்தகைய மறவர்களைப் புறநானூறு கூளியர் (புறம்.23, 136) என்ற புதுச் சொல்லால் குறிப்பிடுகின்றது. கூளி என்ற சொல் பேய்களைக் குறிப்பதாகச் சங்க இலக்கியங்களிலேயே பயின்று வந்துள்ளது. அந்தப் பின்னணியில் ஆறலைக் கள்வர்வளாக அஞ்சும்படியான செயல்களைச் செய்யும் மறவர்களைப் புறநானூற்றுப் புலவர்கள் கூளியர் என்று கூறியிருப்பர் என்று நாம் அவதானிக்கலாம். மேலும் பகைவரைக் குறிக்கும் வட்கர் (புறம்.100:3) என்ற சொல், மிக்காள் என்ற பொருளில் கொண்டியள் (புறம்.338:5) என்ற சொல் ஆகியவற்றின் முதல் பதிவை, ஒரே பதிவை, அரிய பதிவைப் புறநானூறு கொண்டுள்ளது கவனத்திற்குரியது. இவை மட்டுமன்றி, சூமன் (புறம்.6:9) தொய்யா உலகம் (புறம்.214:8,9), வாரா உலகம் (341:15) மேலோர் உலகம் (புறம்.229:22, 240:6) பேய் மகளிர் (புறம்.62:4, 356:3, 359:4) முதலான மீவுலகக் கற்பனைகள் பற்றிய முதல் பதிவினையும் புறநானூறு கொண்டுள்ளது. புலனுமுது உண்மார் (புறம்.46:3) என்று புலவர்களைக் குறிப்பது, யாமங் கொள்பவர் (புறம்.37:9) என்று காவலரைக் குறிப்பிடுவது, நூல்நூற்கும் பெண்ணைப் பருத்திப் பெண்டு (புறம்.125:1, 326:5) என்பது, மங்கல மகளிர் (புறம்.) என்று கட்டுக் கழுத்திகளையும், பேரில் பெண்டு (புறம்.270:6), மூதிற் பெண்டிர் (புறம்.191), மூதில் மகளிர் (புறம்.279:2) முதுபெண்டு என்று மறக்குலப் பெண்களைக் குறிப்பிடுவது, மூதாளர் (புறம்.243:14), மூதிலாளர் (புறம்.289:5), மூதிலாளன் (புறம்.284:4) என்று முதுகுடி மக்களைக் கூறுவது எனச் சொற்களை நயமாகக் கையாளும் ஆளுமை பெற்றவர்களாகப் புறநானூற்றுப் புலவர்கள் விளங்கியுள்ளனர் (Swaminatha Iyer, 1984).

முடிவுரை

மேற்குறிப்பிடப்பட்டுள்ள புறநானூற்றின் அரிய சொல்வடிவங்களுள் பல பேச்சுமொழியில் மட்டுமன்றி இலக்கிய நிலையிலும் வழக்கை இழந்துவிட்டன. அந்தச் சொற்கள் குறிப்பிட்ட பொருண்மைகளை விளக்கும் வேறு பல சொல்வடிவங்கள் சமூகத்தால் புதிதாக உருவாக்கப்பட்டு அந்த இடத்தைத் தனதாக்கிக் கொண்டுள்ளன. இன்றைய சொல்வடிவங்கள் மறக்கப்பட்டோ, வழக்கு தேய்ந்தோ புதிய பல கலைச்சொற்கள் நாளை உருவாக்கப்படும். இந்தச் சுழற்சி மனிதனின் புழங்குவெளியில் மொழி அழியாமல் இருப்பதைப் பல தலைமுறைகளுக்கு உணர்த்திக்கொண்டிருக்கும்.

References

- Swaminatha Iyer, U.V., (1984), Purananooru Moolamum Uraiyum, U Ve Sa Noolaga nilayam, Chennai – 600090, Tamil Nadu, India.
- Thomas Lehmann, Thomas Malten, (1993), A Word Index for Cankam Literature, Institute of Asian Studies, Chennai.
- Madhayan, P., (2007), SANGAM LITERARY GLOSSARY, Tamil University, Thanjavur – 613010, Tamil Nadu, India.
- Vaiyapurippillai, S., (2009), Renaissance of Tamil, Volume 2, Marina Books, Chennai-600 029, Tamilnadu, India.

Funding: NIL

Acknowledgement: NIL

Conflict of Interest: NIL

About the License:

© The author 2020. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License